

KLAGANDE

Zimit Transportförmedling AB i konkurs, 556821-0115

Ombud:

1. Alexander Broch
Europe Advisers Ltd
P.O. Box 414
GX11 1AA
Gibraltar

2. Stefan Thomsson
Grant Thornton
Box 7623
103 94 Stockholm

MOTPART

Skatteverket
Skattekontoret i Göteborg
Box 2825
403 20 Göteborg

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten i Göteborgs dom den 24 juni 2014 i mål nr
7409–7411-13, se bilaga A

SAKEN

Arbetsgivaravgifter redovisningsperioderna december 2011 och
december 2012
Inkomsttaxering 2012
Skattetillägg
Ersättning för kostnader

KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Kammarrätten avslår yrkandena om inhämtande av förhandsavgörande från
EU-domstolen.

Kammarrätten beslutar att höjningen av underlaget för arbetsgivaravgifter
ska sättas ned med 211 865 kr avseende redovisningsperioden december

2011 och med 206 676 kr avseende redovisningsperioden december 2012.
Påförda skattetillägg ska justeras i motsvarande mån.

Kammarrätten avslår överklagandet i övrigt samt yrkandet om ersättning för
kostnader i kammarrätten.

YRKANDEN M.M.

Zimit Transportförmedling AB i konkurs yrkar i första hand att
Skatteverkets beslut ska undanröjas och i andra hand att målen ska
återförvisas till Skatteverket för ny utredning. Bolaget yrkar även att
kammarrätten ska inhämta förhandsavgörande från EU-domstolen. Slutligen
yrkar bolaget ersättning för kostnader i förvaltningsrätten med där begärt
belopp och i kammarrätten. Bolaget anför bl.a. följande.

Det går inte att särskilja Skatteverkets verksamhet i form av uttag av
socialavgifter från andra delar av det svenska socialförsäkringssystemet och
Skatteverket saknar behörighet att besluta om socialförsäkringstillhörighet.
De rättsutlåtanden som har lämnats in stödjer bolagets inställning i denna
del.

När det gäller Arbetsdomstolens avgörande AD 2013 nr. 92 har
förvaltningsrätten tillämpat detta felaktigt. Personen i avgörandet hade
hemvist i Sverige, vilket inte är fallet för övriga chaufförer. De inhyrda
chaufförerna har arbetat som egenföretagare och har åtagit sig att utföra
transporttjänster genom civilrättsligt giltiga avtal. Det finns inte stöd för den
genomsyn som Skatteverket har tillämpat. Även om omständigheterna
skiljer sig kan ledning i denna del hämtas från avgörandet HFD 2012 ref.
69. Utredningen tyder på att chaufförerna har agerat fristående från bolaget
och att de således inte kan betraktas som annat än uppdragstagare utsända
från Polen. I EU-domstolens avgörande i mål nr C-178/97, Barry Banks,

fastställs dessutom att det är utsändarlandet som avgör om en person ska definieras som utsänd. Detta förhållande skapas inte av ett A1/E101-intyg och det kan – även utan ett sådant intyg – vara fråga om utsändning.

Eftersom en person enligt EU-rätten inte kan tillhöra två socialförsäkrings-system samtidigt, har det varit av yttersta vikt för Skatteverket att utreda dessa förhållanden. Skatteverket har dock underlåtit att utreda om personerna har varit utsända eller inte. Inte heller har Skatteverket fullgjort den särskilda utredningsskyldigheten enligt EU-rätten. Bolaget har bedrivit transporter i flera medlemsstater och denna omständighet har inte utretts i tillräcklig omfattning. Vidare har Skatteverket underlåtit kommunikation med Försäkringskassan, trots att Försäkringskassan är behörig institution när det gäller fastställande av socialförsäkringstillhörighet. Eftersom målen avser stora belopp och berör många personer är det ofrånkomligt att utredningen har varit omfattande. Enbart den omständigheten att den har varit omfattande medför dock inte att den har varit tillräcklig. Bolaget har på egen hand försökt inhämta underlag som visar att det inte finns förutsättningar för uttag av arbetsgivaravgifter, bl.a. genom att kontakta den polska socialförsäkringsmyndigheten ZUS. ZUS har dock låtit meddela att myndigheten av sekretesskäl inte kan lämna ut några uppgifter om enskilda personer. Däremot kan auktoriserade myndigheter, t.ex. Skatteverket eller kammarrätten, begära ut den aktuella informationen. Eftersom bolaget har uttömt samtliga möjligheter att inhämta ytterligare information, måste det anses ankomma på Skatteverket att utreda och visa chaufförernas socialförsäkringstillhörighet.

Det kan även ifrågasättas hur den omvända bevisbördan som har ålagts bolaget förhåller sig till oskuldspresumtionen inom unionsrätten. Bolaget har påförts skattetillägg, vilket är att likställa med ett straff.

Om kammarrätten inte anser att det står klart att Skatteverket har agerat felaktigt, ska förhandsavgörande inhämtas från EU-domstolen. En sådan

begäran bör innefatta önskemål om klargörande avseende dels Skatteverkets möjligheter att fatta beslut om uttag av socialavgifter, dels om Skatteverket har uppfyllt den särskilda utredningsskyldigheten som kommer till uttryck i EU-rätten samt dels förhållandet mellan den omvända bevisbördan i svensk nationell skatterätt och oskuldspresumtionen.

Det rör sig om svåra skatterättsliga frågeställningar. Skatteverket har inte i tillräcklig omfattning informerat om vikten av att kontrollera A1-intyg. Det finns därmed skäl för befrielse från skattetillägg.

Bolaget har i kammarrätten kommit in med kompletterande handlingar, bl.a. i form av ytterligare A1-intyg, skriftligt vittnesmål från revisorn Peter Lilja, skrivelse från den polska socialförsäkringsmyndigheten ZUS och promemoria av Börje Leidhammar.

Skatteverket medger att höjningen av underlaget för arbetsgivaravgifter sätts ned med 211 865 kr för redovisningsperioden december 2011 och med 206 676 kr för redovisningsperioden december 2012. Skatteverket anser att överklagandet i övrigt och yrkandet om ersättning för kostnader ska avslås.

Skatteverket anför bl.a. följande. Inte i någon del har Skatteverket brustit i sin utredningsskyldighet. Det har tydligt redogjorts för varför de aktuella chaufförerna har betraktats som anställda av bolaget. För bedömningen av det civilrättsliga anställnings- eller arbetstagarbegreppet saknar det betydelse var personen i fråga har sin hemvist. Det avgörande är under vilka förhållanden och villkor som personen arbetar. För samtliga chaufförer i bolaget har villkoren och förhållandena varit desamma och bedömningen att de har varit anställda gäller därför oavsett om chaufförerna har varit bosatta i Sverige eller i Polen. Det har varit fråga om långvariga anställningsförhållanden. Arbetet för bolaget har varit av sådan omfattning att det har saknats utrymme för chaufförerna att utföra körningar i Polen. Arbetet har således utförts inom ramen för anställningen i bolaget. Bolaget bedriver hela

sin verksamhet i Sverige och bolaget har inte haft något driftställe i Polen. Chaufförerna kan därför inte betraktas som utsända från Polen. De har till viss del utfört körningar för bolaget utomlands, främst i Norge. Detta är dock att betrakta som utsändning från Sverige, och inte från Polen, och motsvarar därför arbete här i landet. Arbetsgivaravgifter ska således betalas i Sverige. När det gäller A1-intyg utgör sådan dokumentation inte ett absolut krav för att bolaget ska undantas skyldigheten att betala arbetsgivaravgifter. Det finns dock inte någon annan bevisning som stödjer bolagets talan. Bolaget har i kammarrätten kommit in med ytterligare A1-intyg. Underlaget för arbetsgivaravgifter ska därmed sättas ned med 211 865 kr för redovisningsperioden december 2011 och med 206 676 kr för redovisningsperioden december 2012.

Det rör sig inte om svåra skatterättsliga frågor. Bolagets företrädare har dessutom i ett annat bolag tidigare påförts arbetsgivaravgifter i ett fall med likartade omständigheter. Några skäl för att befria bolaget från skattetillägg har inte kommit fram.

Kammarrätten har hållit muntlig förhandling i målen. Vittnesförhör har på bolagets begäran hållits med Leif Andersson, som vid förhandlingen uppgett bl.a. följande. Han har varit bolagets revisor sedan verksamheten startade. På kontoret finns såväl inhyrd personal som anställda. Han har inte uppfattat det som att de av bolaget inhyrda chaufförerna skulle kunna betraktas som anställda. När det gäller de polska chaufförerna har han bl.a. kontrollerat deras registreringsnummer för mervärdesskatt. För vissa av de chaufförer som inte har kommit in med ett A1-intyg har han dessutom kontrollerat att de inte har haft några socialavgiftsskulder registrerade hos de polska myndigheterna.

SKÄLEN FÖR KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Arbetsgivaravgifter

Frågan är om Skatteverket har haft fog för att påföra bolaget arbetsgivaravgifter på ersättningar som betalats ut till polska fysiska personer i deras uppgivna egenskap av egenföretagare.

Som huvudregel gäller att arbetsgivaravgifter ska betalas av den som utger avgiftspliktig ersättning för arbete i Sverige, samt arbete i utlandet, till en person som omfattas av svensk socialförsäkring (2 kap. 1 och 4 §§ socialavgiftslagen [2000:980], förkortad SAL). För avgiftsskyldigheten saknar det formella avtalsförhållandet parterna emellan betydelse. Det spelar således normalt sett inte någon roll om det mellan utgivaren och mottagaren föreligger ett anställnings- eller uppdragsförhållande, så länge som ersättningen utbetalas till en fysisk person.

I 2 kap. 5–9 §§ SAL anges undantag från skyldigheten att betala arbetsgivaravgifter, t.ex. i de fall mottagaren av ersättning är godkänd för F-skatt. I nu aktuella mål har det inte gjorts gällande att något av dessa undantag skulle vara tillämpliga. Huvudregeln är då att bolaget ska betala arbetsgivaravgifter med avseende på ersättningarna till de polska chaufförerna. Av 1 kap. 3 § SAL framgår att begränsningar i denna skyldighet kan följa av EU-rätten.

Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 ska en person endast omfattas av en medlemsstats sociala trygghetssystem. Detta medför att arbetsgivaravgifter inte ska betalas i Sverige för en person som tillhör en annan medlemsstats socialförsäkringssystem. Enligt huvudregeln omfattas den som är anställd för arbete eller egenföretagare inom en medlemsstats territorium av socialförsäkringslagstiftningen i arbetslandet (se artikel 11.3 a).

Enligt bolaget ska samtliga chaufförer betraktas som utsända polska egenföretagare. Utsändning utgör ett undantag från huvudregeln om att arbetslandets socialförsäkringslagstiftning ska tillämpas. Den som uppfyller förordningens villkor för utsändning ska inte omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat i vilken personen utför arbetet (sysselsättningsstaten), utan ska i stället anses tillhöra utsändande medlemsstats lagstiftning (etableringsstaten).

En grundläggande förutsättning för utsändning av egenföretagare är att personen normalt bedriver verksamhet som egenföretagare i etableringsstaten och att denne ska bedriva liknande verksamhet i sysselsättningsstaten, samt att verksamheten inte förväntas vara längre än tjugofyra månader (artikel 12.2).

Undantaget förutsätter att den berörda personen ska ha utfört arbete som egenföretagare i den medlemsstat som han utsänds ifrån innan han utför arbete i sysselsättningsstaten. Detta villkor innebär att egenföretagaren under en viss tid har utfört verksamhet av betydande omfattning i etableringsstaten, innan han beger sig till en annan medlemsstat för att där utföra arbete som anställd eller egenföretagare. Egenföretagaren måste vidare bibehålla möjligheterna att utöva verksamheten i etableringsstaten vid sin återkomst (se punkten 2 i Administrativa Kommissionens beslut nr A2 av den 12 juni 2009 samt i artikel 14.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) 987/2009 om tillämpningsbestämmelser till förordning 883/2004).

Det är etableringsstaten som anger om en person även fortsättningsvis ska omfattas av denna stats lagstiftning och därmed betraktas som utsänd. Inom ramen för samordningen av medlemsstaternas sociala trygghetssystem sker detta genom utfärdande av ett A1-intyg. Intyget är bindande och skapar en presumtion för att personen ifråga omfattas av utfärdande lands lagstiftning. Sysselsättningsstaten kan vid förekomsten av ett sådant intyg således inte

besluta att personen ska omfattas av det egna systemet för social trygghet (se t.ex. EU-domstolens domar i mål nr C-178/97 Barry Banks m.fl. mot Theatre royal de la Monnaie och mål nr C-2/05 Rijkdienst voor Sociale Zekerheid mot Herbosch Kiere NV).

Enligt kammarrätten är det bolaget som har bevisbördan för att undantagsreglerna ska tillämpas. I de fall bolaget genom intyg har visat att chaufförerna har tillhört det polska socialförsäkringssystemet har Skatteverket inte påfört bolaget arbetsgivaravgifter. De tvistiga beloppen hänför sig enbart till de chaufförer för vilka intyg inte har presenterats. Frågan är om utredningen i målen ger stöd för att chaufförerna – trots avsaknad av intyg – rätteligen ska anses ha tillhört det polska socialförsäkringssystemet.

Det har inte kommit fram att de aktuella chaufförerna har bedrivit transportverksamhet, eller annan verksamhet, i Polen närmast innan de begav sig till Sverige för att utföra arbete för bolaget. Att det för vissa chaufförer har kontrollerats bl.a. skuldfrihetsintyg avseende socialavgifter i Polen samt uppgifter om registrering till mervärdesskatt förändrar inte denna bedömning. Det har vidare inte kommit fram något som tyder på att chaufförerna har haft för avsikt att återvända till Polen för att återuppta sådan verksamhet. Bolaget har dessutom inte visat att chaufförernas utsändning kunde förväntas understiga den i förordningen angivna tidsperioden. Skatteverket har bl.a. påtalat att det av bolagets fakturering framgår att chaufförernas kontraktperioder i många fall har varit sammanhängande under längre tid än två år. Enligt kammarrätten finns det därför inte skäl för att tillämpa undantaget om utsändning avseende chaufförerna.

Kammarrätten anser – i likhet med förvaltningsrätten – att något annat undantag från huvudregeln om arbetslandets lag inte heller är tillämpligt. Enligt EU-rätten är det således det svenska trygghetssystemet som ska

tillämpas. Skatteverket har därför haft fog för sitt beslut att påföra bolaget arbetsgivaravgifter för ersättning som har utgivits till de polska chaufförerna. Detta gäller även för den del av ersättningen som avser arbete utomlands (jfr 2 kap. 4 § SAL). När det gäller beloppen har Skatteverket numera tillstyrkt att höjningen av underlaget för arbetsgivaravgifter avseende redovisningsperioden december 2011 ska sättas ned med 211 865 kr och för redovisningsperioden december 2012 med 206 676 kr. Kammarrätten finner inte skäl att göra en annan bedömning i denna del.

Skatteverkets utredningsskyldighet och befogenhet att besluta om uttag av arbetsgivaravgifter

I likhet med förvaltningsrätten anser kammarrätten att Skatteverket inte kan anses ha brustit i sin utredningsskyldighet. Det ankommer på bolaget att visa att det ska undantas från skyldigheten att betala arbetsgivaravgifter på avgiftspliktig ersättning för utfört arbete.

Inte heller när det gäller Skatteverkets befogenhet att besluta om uttag av arbetsgivaravgifter har det kommit fram skäl för en annan bedömning än den som förvaltningsrätten har gjort. Vid påförande av arbetsgivaravgifter fattar Skatteverket inget beslut om socialförsäkringstillhörighet. Vilken nationell lagstiftning som ska tillämpas anges i stället direkt i det unionsrättsliga regelverket. Att Försäkringskassan är behörig institution i Sverige för sådana åtgärder som anges i förordningarna, t.ex. utfärdande av A1-intyg, påverkar enligt kammarrättens mening inte möjligheterna för Skatteverket att påföra arbetsgivaravgifter avseende personer som enligt förordningarna tillhör det svenska socialförsäkringssystemet.

Kammarrätten anser inte heller att Skatteverkets beslut på annat sätt strider mot unionsrätten, eller att det svenska systemet för uppbörd av socialavgifter utgör hinder mot den fria rörligheten inom unionen eller diskriminerar migrerande arbetstagare. Kammarrätten anser att det inte finns

skäl att inhämta förhandsavgörande från EU-domstolen. Inte heller finns det anledning att återförvisa målen till Skatteverket för ny utredning.

Skattetillägg

Kammarrätten har bedömt att höjningen av underlaget för arbetsgivaravgifter till viss del ska sättas ned. Mot denna bakgrund ska påförda skattetillägg justeras i motsvarande mån. I övrigt instämmer kammarrätten i förvaltningsrättens bedömning att det inte har kommit fram skäl för att helt eller delvis medge bolaget befrielse från skattetillägg.

Ersättning för kostnader i kammarrätten

Bolaget vinner delvis bifall till sin talan. Ersättning för kostnader beviljas den som har haft kostnader för ombud, biträde, utredning eller annat som den skäligen har behövt för att tillvarata sin rätt. Anledningen till att bolaget vinner bifall till överklagandet är att det i kammarrätten har lämnats in intyg som visar att en chaufför har tillhört det polska socialförsäkringssystemet. Enligt kammarrätten har det inte varit nödvändigt att anlita ett ombud eller biträde för att komma in med detta intyg. Det har inte heller i övrigt kommit fram skäl för att bevilja bolaget ersättning för kostnader i kammarrätten eller ytterligare ersättning för kostnader i förvaltningsrätten. Såväl yrkandet om ersättning för kostnader i kammarrätten som överklagandet i ersättningsdelen ska därför avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B (formulär 3).

Kristina Harmsen Hogendoorn

Eveline Nilsson
referent

Lennart Berglund

/Henrik Holmström

KLAGANDE

Zimit Transportförmedling AB, 556821-0115
Industrigatan 8
432 67 Veddige

Ombud:
Alexander Broch
Europé Advisers Ltd
P.O. Box 414
Gibraltar

MOTPART

Skatteverket
Skattekontoret i Göteborg
403 20 Göteborg

ÖVERKLAGAT BESLUT

Skatteverkets beslut den 4 juni 2013, beslutsid. AG1 och AG4

SAKEN

Arbetsgivaravgifter för december 2011 och december 2012
Inkomsttaxering 2012
Skattetillegg
Ersättning för kostnader

DOMSLUT

Förvaltningsrätten avslår yrkandet om inhämtande av förhandsbesked från EU-domstolen.

Förvaltningsrätten sätter ned Zimit Transportförmedling AB:s underlag för arbetsgivaravgifter med 561 106 kr (468 822 kr + 92 284 kr) för redovisningsperioden december 2011 och med 691 474 kr för redovisningsperioden december 2012. Skattetilleggen sätts ned i motsvarande mån.

Det får ankomma på Skatteverket att göra de ändringar av bolagets inkomsttaxering som de ändrade arbetsgivaravgifterna medför.

Förvaltningsrätten avslår överklagandet i övrigt.

Förvaltningsrätten beviljar bolaget ersättning för kostnader i målen med 15 000 kr.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Domen har disponerats så att på sidan 3 under rubriken bakgrund återges Skatteverkets beslut. Med början på sidan 8 under rubriken yrkanden m.m. redovisas först Zimit Transportförmedling AB:s (Zimit) yrkanden och grunder i förvaltningsrätten, varefter Skatteverkets inställning återges med början på sidan 11. Med början på sidan 14 finns en kortfattad redovisning av de kompletteringar som gjordes vid förvaltningsrättens muntliga förhandling den 13 mars 2014 och innehållet i de vittnesförhör som hölls vid samma tillfälle. På sidan 16 och fram till domens slut finns förvaltningsrättens bedömning av olika frågor under rubriken domskäl.

BAKGRUND

Skatteverkets beslut

Skatteverket har höjt Zimits underlag för arbetsgivaravgifter med 23 253 306 kr för redovisningsperioden december 2011 och påfört Zimit ytterligare arbetsgivaravgifter med 7 079 431 kr. Zimit har också påförts skattetillägg med 10 procent av arbetsgivaravgifterna eller med 707 943 kr.

Skatteverket har vidare höjt Zimits underlag för arbetsgivaravgifter med 24 439 276 kr för redovisningsperioden december 2012 och påfört Zimit ytterligare arbetsgivaravgifter med 7 429 489 kr. Zimit har också påförts skattetillägg med 10 procent av arbetsgivaravgifterna eller med 742 948 kr.

Slutligen har Skatteverket, som en konsekvens av de påförda arbetsgivaravgifterna, medgett Zimit ytterligare avdrag för arbetsgivaravgifter med 7 079 431 kr vid inkomsttaxeringen 2012 och med 7 429 489 kr vid inkomsttaxeringen 2013 och bestämt Zimits underskott av

näringsverksamhet vid inkomsttaxeringen 2012 till 6 947 722 kr. Då deklARATIONSSKYLDIGHETEN för taxeringsåret 2013 ännu inte infallit har något underskott av näringsverksamhet för taxeringsåret 2013 inte kunnat fastställas.

Skatteverket har motiverat beslutet enligt följande.

Arbetsgivaravgifter

Zimit har under åren 2011 och 2012 bedrivit personaluthyrning inom åkeribranschen och har i huvudsak tillhandahållit chaufförer till det närstående bolaget Andreassons Åkeri i Veddige AB (åkeriet). Zimit har ingen anställd personal utan anlitar i stället utländska egenföretagare som i sin tur hyrs ut till åkeriet. Åkeriet äger de fordon som chaufförerna använder för transporterna.

Det handlar om uthyrning till åkeriföretag av nästan 260 chaufförer som av Zimit betecknats som utländska enskilda näringsidkare. Zimit har bokfört fakturor avseende inköpta tjänster av inhyrda uppdragstagare från utlandet med sammanlagt 45 495 688 kr under år 2011 och med sammanlagt 44 683 983 kr under år 2012. Chaufförerna har under dessa år utfört transportarbete i Sverige och i angränsande nordiska länder. Chaufförerna har fått avgiftspliktiga ersättningar för utfört arbete. Zimit är därmed skyldigt att betala arbetsgivaravgifter på de utbetalda ersättningarna om det varken kan konstateras att mottagaren av ersättningen hade F-skattsedel/var godkänd för F-skatt när ersättningen bestämdes eller betalades ut, eller enligt förordning 883/2004 ska omfattas av ett annat EU-lands socialförsäkringssystem under arbetsperioden eller arbetsperioderna i Sverige.

Vid kontroll har det konstaterats att två chaufförer haft svensk F-skatt vid tidpunkten då ersättningar betalats ut. Arbetsgivaravgifter ska därmed inte betalas på ersättningar utbetalda till dessa chaufförer. Vidare har Zimit för 66 chaufförer kommit in med A1-intyg, av vilka det framgår att chaufförerna omfattats av annat EU-lands socialförsäkringssystem under hela eller delar av arbetsperioden hos Zimit. Arbetsgivaravgifter ska därmed inte betalas på ersättningar utbetalda till dessa chaufförer för de arbetsveckor då giltigt intyg uppvisats.

Zimit har dock för större delen av de två beskattningsåren inte kunnat uppvisa några giltiga A1-intyg om tillämpligt socialförsäkringssystem för chaufförerna. Då majoriteten av chaufförerna förefaller vara bosatta i ett annat EU-land avgör reglerna i EU:s förordning 883/2004 vilken medlemsstats socialförsäkring som personen i fråga ska omfattas av. Huvudregeln enligt förordningen är att både egenföretagare och anställda omfattas av socialförsäkringslagstiftningen i den medlemsstat där han eller hon arbetar. En utländsk chaufför bör dock inte anses omfattad av svensk socialförsäkring under arbetsperioden i Sverige om det kan konstateras att han eller hon uppfyller kraven för utsändning som egenföretagare enligt förordningen, eller bedriver verksamhet som egenföretagare i väsentlig omfattning även i bosättningslandet.

För att egenföretagare ska omfattas av reglerna om utsändning krävs dels att denne bedrivit omfattande verksamhet som egenföretagare i bosättningslandet under minst två månader innan utsändningstidpunkten och dels att utsändningen till Sverige inte förväntas vara längre tid än 24 månader. Skatteverket har för ett stort antal av de identifierade chaufförerna kunnat konstatera att arbetet pågått stadigvarande i Sverige, dels hos Zimit och dels hos åkeriet, under en tid som klart överstiger 24 månader. I de fall där arbetstiden i Sverige har understigit 24 månader tyder utredningen i ärendet starkt på att chaufförerna inte bedrivit någon

omfattande verksamhet i bosättningslandet under minst två månader innan tidpunkten för utsändningen. VAT-registrering har för dessa chaufförer skett i mycket nära anslutning till att uppdrag påbörjats hos Zimit eller hos åkeriet. Vidare är första fakturanumret till Zimit eller åkeriet ”1”, oavsett när under året första fakturan ställts ut. I nu nämnda situationer bedöms chaufförerna inte omfattas av undantagsregeln om utsändning i förordningen.

En person som normalt bedriver verksamhet som egenföretagare i två eller flera medlemsstater ska vidare omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där han är bosatt om han bedriver en väsentlig del av sin verksamhet där. En egenföretagare som inte bedriver en väsentlig del av arbetet i den medlemsstat där han är bosatt ska omfattas av den medlemsstats lagstiftning där hans verksamhets huvudsakliga intressen finns.

Zimit har uppgett att en omfattande del av samtliga transporter som chaufförerna har utfört utgörs av gränsöverskridande nordiska körningar. Fakturabelopp, antal fakturerade timmar och antal fakturerade månader i kombination med regler om körtider och pauser visar att de flesta av de kontrakterade chaufförerna inte haft utrymme för andra uppdragsgivare än Zimit respektive åkeriet. Flertalet av dessa chaufförer har inte heller varit VAT-registrerade i sina hemländer. Dessa omständigheter tyder på att det med hänsyn till chaufförernas omsättning, arbetstid och antalet tillhandahållna tjänster i Sverige är närmast uteslutet att chaufförerna kunnat utföra en väsentlig del av arbetet i sitt bosättningsland. Chaufförerna bör i stället med hänsyn framför allt till verksamhetens stadigvarande karaktär och varaktighet i Sverige samt det löpande uppdraget hos Zimit anses ha sina huvudsakliga intressen i Sverige. I denna situation ska chaufförerna omfattas av svensk

socialförsäkringslagstiftning oavsett om de bedrivit någon verksamhet i ett annat EU-land.

Skatteverket har mot bakgrund av vad som nu har angetts gjort bedömningen att chaufförer som endast utfört arbete för Zimit under en mycket kort period och där första fakturanumret i kombination med fakturadatum och VAT-registrering tyder på att personen har fakturerat annan uppdragsgivare under aktuellt år inte ska bedömas tillhöra svensk socialförsäkring under arbetsperioden i Sverige. Dessa chaufförer bör kunna anses uppfylla kraven för utsändning alternativt anses bedriva verksamhet i väsentlig omfattning i bosättningslandet. Några socialavgifter ska av denna anledning inte betalas för 55 av de 258 identifierade chaufförerna.

Zimit har vidare för majoriteten av chaufförerna kommit in med intyg som anger att chaufförerna tillhör socialförsäkringssystemet i bosättningslandet. Skatteverket konstaterar att det i intygen helt saknas uppgift om den behöriga myndigheten har tagit ställning till socialförsäkringstillhörighet i enlighet med reglerna i förordning 883/2004. Intygen kan därmed inte läggas till grund för bedömningen att socialavgifter inte ska betalas i Sverige för de aktuella chaufförerna.

Zimit är skyldigt att betala arbetsgivaravgifter på utbetalda ersättningar till sammanlagt 167 chaufförer. Utbetalda ersättningar till aktuella chaufförer uppgår till sammanlagt 29 066 633 kr för år 2011 och till 30 549 096 kr för år 2012. Med hänsyn till arbetets art och till de gränsöverskridande transporter som har utförts får det antas att chaufförerna har utfört arbete förenat med övernattningar utanför den vanliga verksamhetsorten, vilket medför att chaufförerna har rätt till skattefri ersättning i form av traktamente. Skatteverket uppskattar merkostnaderna i form av skattefritt traktamente till ett skäligt belopp om

20 procent av utbetalda ersättningar för utfört arbete, dvs. till 5 813 327 kr respektive 6 109 820 kr. Arbetsgivaravgifter ska inte betalas på dessa belopp.

Skattetillägg

Eftersom Zimit inte redovisat arbetsgivaravgifterna på ersättningarna till chaufförerna finns förutsättningar för att påföra Zimit skattetillägg. Eftersom Zimit har rätt till avdrag för arbetsgivaravgifterna vid inkomsttaxeringen finns skäl att sätta ned skattetillägget till 10 procent av avgiftsunderlaget, mot normalt 20 procent. Någon omständighet som kan medföra hel befrielse från skattetilläggen har inte framkommit.

YRKANDEN M.M.

Zimit

Zimit överklagar beslutet och yrkar att beskattning ska ske i enlighet med inlämnade deklARATIONER och att påförda skattetillägg ska undanröjas. Zimit yrkar också att målen ska hänskjutas till EU-domstolen för förhandsavgörande. Zimit yrkar ersättning för kostnader i målen med 101 925 kr. Ersättningen avser kostnader för ombudets arbete med målen under 78,50 timmar.

Zimit för i huvudsak fram följande till stöd för sin talan.

Skatteverket saknar kompetens och behörighet att besluta i frågor om socialförsäkringstillhörighet. Skatteverket kan därmed inte besluta att en person som omfattas av förordningen 883/2004 ska betala socialavgifter utan att denna först blivit inskriven hos den svenska Försäkringskassan.

Effekten av Skatteverkets felaktiga agerande är att Skatteverkets beslut saknar rättslig verkan.

Det är ostridigt att samtliga personer saken gäller är polska medborgare som inte har haft någon tidigare bosättning i Sverige. Det har varit fråga om egna företagare som varit socialförsäkrade i sitt hemland Polen. Det finns inget rimligt skäl att anta att 167 polska medborgare med hemvist i Polen inte skulle vara omfattade av socialförsäkringsskydd i sitt bosättningsland. Någon möjlighet att påföra svenska socialavgifter samtidigt som de aktuella personerna har tillhört polsk socialförsäkring finns inte enligt gällande EU-rätt.

Det finns ingen lista över de personer som Skatteverket anger skulle ha arbetat mer än 24 månader. Utredning om någon avbrutit en 24 månaders period och sedan påbörjat en ny saknas. Att företagare i andra EU-länder inte är registrerade för mervärdesskatt går inte att jämföra med svenska förhållanden. Enligt EU:s mervärdesskattedirektiv kan medlemsstater ha tröskelvärden avseende omsättning för när registrering ska ske, vilket många EU-länder inklusive Polen har. I Sverige finns inget tröskelvärde så all omsättning oavsett storlek registreras för mervärdesskatt.

Skattetillägg

Påförande av skattetillägg får anses oskäligt då Zimit inte kunnat förutse något fiskalt ansvar.

Åberopade handlingar

I ett av Zimit åberopat rättsutlåtande den 1 september 2013 har *Ulf Bernitz*, professor i europarätt, och *Jaan Paju*, doktorand i europarätt med socialförsäkringsrättslig inriktning, uppgett bl.a. följande. I aktuella mål blir EU-rätten och dess förordning 883/2004, som reglerar samordningen av den sociala tryggheten EU-medlemsstaterna emellan, tillämplig. Enligt förordningen fastställer den behöriga institution som respektive medlemsstat utsett, den så kallade socialförsäkringstillhörigheten. Sverige har genom Socialdepartementet utsett Försäkringskassan till behörig institution vad gäller bestämmande av socialförsäkringstillhörighet. Rättsläget är således att Försäkringskassan fastställer tillämplig lagstiftning i EU-rättsliga sammanhang. Skatteverket har vid anställningsförhållanden som verket finner bör omfattas av svensk rätt att vända sig till Försäkringskassan med en förfrågan om fastställande av socialförsäkringstillhörigheten enligt reglerna i förordning 883/2004. Skatteverket har, som konsekvens av detta, inte någon behörighet att driva aktuella mål. Förvaltningsdomstolen bör således avvisa målen på den grunden att Skatteverket saknar såväl kompetens som partsbehörighet när det rör sig om bestämmande av socialförsäkringstillhörighet enligt förordning 883/2004.

I ett kompletterande rättsutlåtande den 4 december 2013 har *Ulf Bernitz* och *Jaan Paju* uppgett bl.a. följande. Då beslut om socialförsäkringstillhörighet är att förstå i ett EU-rättsligt sammanhang, där förordningen förstärker den fria rörligheten för arbetstagare, måste ett beslut om socialförsäkringstillhörighet anses innefatta uttagandet av sociala avgifter. Skatteverket kan kräva in avgifter först efter det att Försäkringskassan fattat beslut om socialförsäkringstillhörighet. Även om det skulle konstateras att Skatteverket inte fastställer någon socialförsäkringstillhörighet, kan det nationella systemet med två

myndigheter som fristående från varandra bedömer migrerande arbetstagare utifrån ett socialförsäkringshänseende inte vara förenligt med EU-rätten eftersom det kan uppstå hinder för den fria personrörligheten. Detta är hinder som inte kan godtas på den grunden att det uppstår administrativa svårigheter för Skatteverket för att det dröjer innan Försäkringskassan fattar beslut om socialförsäkringstillhörigheten.

I ett rättsutlåtande den 5 december 2013 har *Carl Michael von Quitzow, jur.dr. och Jean Monnet professor i europeisk rätt*, uppgett bl.a. följande. Han delar till fullo de uppfattningar och konklusioner som Ulf Bernitz och Jaan Pajus framför i sina rättsutlåtanden. Hans uppfattning är att ett påförande av sociala avgifter på sätt som yrkas av Skatteverket inte är möjligt. I så fall bryter Sverige mot grundläggande EU-rättsliga regler om personers fria rörlighet. Ett avgiftsuttagande torde också strida mot proportionalitetsprincipen.

Skatteverket

Skatteverket har vid obligatorisk omprövning inte funnit skäl att ändra sitt beslut.

Skatteverket har därefter bl.a. med anledning av inkomna E101-/A1-intyg tillstyrkt att underlaget för påförda arbetsgivaravgifter sätts ned med 468 822 kr för redovisningsperioden december 2011 och med 691 474 kr för redovisningsperioden december 2012. Skatteverket anför bl.a. följande.

Arbetsgivaravgifter

Skatteverket har inte fastställt och kan inte fastställa medborgares socialförsäkringstillhörighet. Försäkringskassan ansvarar för beslut om försäkringstillhörighet och rätten till förmåner medan Skatteverket beslutar

om debitering av socialavgifter. Socialavgifter kan tas ut på ersättning för arbete som utförts i Sverige oavsett om Försäkringskassan i Sverige prövat försäkringstillhörigheten eller inte. Beslut om att påföra arbetsgivaravgifter medför inte att personen automatiskt får tillgång till det svenska socialförsäkringssystemet lika lite som att beslut från Försäkringskassan i en socialförsäkringsfråga är bindande för Skatteverket vad gäller skyldigheten att fatta beslut om arbetsgivaravgifter. Skatteverket kan besluta om arbetsgivaravgifter i de fall arbete har utförts i Sverige av en person som saknar F-skatt. Givetvis får beslutet inte stå i strid med EU:s förordningar. Om intyg om tillämplig lagstiftning utfärdats som visar att personen ska tillhöra en annan medlemsstats socialförsäkringslagstiftning gäller intyget och Skatteverket kan inte påföra socialavgifter. Skatteverket ger alltid arbetsgivare utrymme för att skaffa fram intyg innan beslut om arbetsgivaravgifter fattas. Däremot har Skatteverket inte någon laglig möjlighet att på eget initiativ begära ett intyg om försäkringstillhörighet från den behöriga institutionen. Om det skulle vara ett krav att Försäkringskassan skulle utreda försäkringstillhörigheten för alla som är bosatta i en annan medlemsstat innan Skatteverket kan debitera socialavgifter skulle det innebära att företag skulle kunna undgå avgiftsskyldighet i Sverige genom att underlåta att begära de intyg om tillämplig lagstiftning som EU:s förordningar och socialförsäkringstillhörighet anvisar. Ett sådant system skulle också försvaga grundprincipen om att arbetslandets lag ska tillämpas.

Vid ingången av år 2011 flyttades samtliga chaufförer över från åkeriet till Zimit, där de fortsatte sitt arbete som chaufförer för åkeriet på samma villkor och under samma arbetsförhållanden som de haft när de arbetat på direkt uppdrag av åkeriet. Även om Zimit formellt har satts in som uppdragsgivare i stället för åkeriet är det således i praktiken fråga om

samma arbete som utförts, men nu formellt i Zimits regi. Skatteverkets uppfattning är därför att Zimit ska ses som arbetsgivare för chaufförerna under aktuell tid.

Arbetsdomstolen har i avgörandet AD 2013 nr 92 gjort bedömningen att en av chaufförerna som erhållit ersättning från Zimit inte varit egenföretagare utan arbetstagare. En rimlig slutsats är då att samtliga chaufförer ska ses som anställda. En speciell omständighet i Arbetsdomstolens mål var att ersättningen till chauffören betalats ut av Zimit medan avtalet var skrivet med åkeriet. Chauffören bedömdes därför vara anställd av åkeriet. Det har inte framkommit att motsvarande partsförhållande skulle finnas för övriga chaufförer hos Zimit. Om förvaltningsrätten på samma sätt som Arbetsdomstolen finner att den aktuella chauffören, Radoslaw Rostkowski, ska anses vara anställd hos åkeriet medger Skatteverket att underlaget för arbetsgivaravgifter för december 2011 sätts ned med 92 284 kr motsvarande lönen till den aktuella chauffören.

Ersättning för kostnader

Skatteverket uppfattning är att överklagandet inte ska bifallas. Det saknas därför skäl att bevilja Zimit ersättning för kostnader i målen. För det fall att överklagandet bifalls fullt ut anser Skatteverket att den kostnad som skäligen behövts för att ta tillvara Zimits rätt kan beräknas till hälften vad gäller angivna timmar för nedlagt arbete. Ersättning kan då beviljas med 50 963 kr.

Muntlig förhandling

Förvaltningsrätten har den 13 mars 2014 hållit muntlig förhandling i målen. På Zimits begäran har Peter Lilja och Leif Andersson hörts som vittnen vid förhandlingen.

Vid den muntliga förhandlingen har *Zimit* uppgett bl.a. följande.

Skatteverket har inte haft rätt att besluta om socialförsäkringstillhörighet, utan skulle ha försäkrat sig om att chaufförerna var inskrivna hos Försäkringskassan innan man påförde arbetsgivaravgifter. Härigenom har Skatteverket brutit i sin utredningsskyldighet, vilket är skäl för undanröjande av besluten. Chaufförerna är utsända från egna företag i Polen. Den av Skatteverket åberopade domen från Arbetsdomstolen gällde endast en chaufför. Till skillnad från övriga chaufförer bodde denne chaufför i Sverige och hade svenskt personnummer. Det går därmed inte att utifrån denna dom dra slutsatsen att även övriga chaufförer ska ses som anställda. Det har inte funnits något som hindrat chaufförerna från att sätta någon annan i sitt ställe. *Zimit* har inte fått någon information om kravet på E101- och A1-intyg. Skatteverket har åberopat en dom från Kammarrätten i Göteborg mot åkeriet genom vilken *Zimit* skulle ha fått sådan information. Åkeriet avsåg av överklaga kammarrättsdomen men åkeriets dåvarande ombud lämnade inte in något överklagande. Av intyg från den advokatfirma där ombudet var anställd framgår att ombudet inte fullföljt det uppdrag han åtagit sig och att han därutöver falskeligen uppgett att uppdraget slutförts. Det blev således aldrig något slut på processen och det klagades därför aldrig om Skatteverkets inställning om nödvändigheten av E101- och A1-intyg är rätt. Av EU-domstolens dom avseende Barry Banks framgår att sådana intyg inte är av avgörande betydelse. Vidare skriver Polen inte ut A1-och E101-intyg till företag. Skatteverket har släppt

delar i taxeringen av chaufförerna och det ifrågasätts varför Zimits arbetsgivaravgifter inte sätts ned i motsvarande mån.

Vid den muntliga förhandlingen har *Skatteverket* uppgett bl.a. följande.

Skatteverket har inte brustit i sin utredningsskyldighet. Skatteverket anser att de anlitade chaufförerna varit anställda i Zimit. De omständigheter som Arbetsdomstolen har lagt vikt vid i sin bedömning av om den då aktuella chauffören var att anse som anställd är desamma för samtliga chaufförer. Skatteverket ställer krav på A1- och E101-intyg, vilket Zimit borde haft vetskap om i och med den tidigare åberopade domen från kammarätten. I de fall A1- och E101-intyg inte har kunnat presenteras finns en presumption att de polska myndigheterna inte har funnit skäl att utfärda sådana intyg. Skatteverket vitsordar att chaufförerna de facto har kvarstått i det polska socialförsäkringssystemet, men anser att detta inte har varit rätt. Sociala avgifter borde ha betalats i Sverige och inte i Polen. Man kan bara omfattas av ett lands socialförsäkringssystem åt gången. Att Skatteverket inte satt ned arbetsgivaravgifterna i motsvarande mån som chaufförernas taxeringar beror på att det är olika regler som gäller och att osäkerheten i chaufförernas ärenden gällande var de befunnit sig inte har samma betydelse när det gäller sociala avgifter.

Vid den muntliga förhandlingen har *Peter Lilja* uppgett bl.a. följande.

Han är ombud för flera av chaufförerna som har anlitats av Zimit. För merparten av chaufförerna har Skatteverket släppt delar i taxeringen av chaufförerna med hänvisning till tidigare förvaltningsrättsdomar. Av chaufförernas polska inkomstdeklarationer framgår att de har betalat sociala avgifter i Polen.

Vid den muntliga förhandlingen har *Leif Andersson* uppgett bl.a. följande.

Han tillträdde som revisor i åkeriet för 10-12 år sedan. I stort sett vet ingen av hans klienter om kravet på E101- och A1-intyg. Informationsflödet när det gäller kravet på sådana intyg är inte detsamma som när det gäller kravet på F-skattsedel. Han har haft svårt att granska Skatteverkets beräkningar avseende Zimit på grund av att mycket material finns hos konkursförvaltaren.

DOMSKÄL

Skatteverkets utredningsskyldighet

Till grund för Skatteverkets beslut ligger en omfattande utredning. Förvaltningsrätten anser att Skatteverket gjort den utredning som varit möjlig för Skatteverket att utföra och bedömer att den är tillräcklig. Det finns därför inte skäl att visa målen åter till Skatteverket för kompletterande utredning eller för förvaltningsrätten att själv vidta några ytterligare utredningsåtgärder.

Har chaufförerna varit anställda av Zimit och har de omfattats av svensk socialförsäkring?

Det som förvaltningsrätten i denna del har att ta ställning till är om Skatteverket har haft rätt att ta ut arbetsgivaravgifter på de ersättningar som Zimit betalat ut till chaufförer som Zimit förmedlat till åkeriet för att utföra olika transporter. Det gäller då att bedöma vilken ställning de utländska chaufförerna har haft gentemot Zimit.

Zimit menar att de anlitade chaufförerna varit självständiga näringsidkare med verksamhet även i Polen. Detta är en uppfattning som Skatteverket inte delar. Från att tidigare ha bedömt de polska chaufförerna som målen i förvaltningsrätten gäller som egenföretagare men utan egen verksamhet i Polen är Skatteverkets uppfattning nu att de ska anses som anställda av Zimit. Enligt Skatteverket har chaufförernas verksamhet inte haft den självständighet som utmärker en egenförtagares verksamhet, vilket enligt Skatteverkets synsätt innebär att chaufförerna då i stället måste betraktas som anställda av Zimit.

Förvaltningsrätten kan liksom Skatteverket konstatera att ett utmärkande drag hos en näringsverksamhet är att den bedrivs självständigt. Av särskild betydelse är då i vilken omfattning uppdragstagaren varit beroende av uppdragsgivaren och i vilken omfattning uppdragstagaren varit inordnad i dennes verksamhet.

Av föreliggande utredning kan utläsas att de utländska chaufförerna arbetat för Zimit och det Zimit närstående åkeriet under en längre tid. De har, såvitt visats, under denna tid inte haft några andra uppdragsgivare än Zimit och åkeriet och har inte heller bedrivit någon näringsverksamhet i sina hemländer. De har fått lön och förmåner som normalt endast personer i anställningsförhållanden får. Åkeriet som anlitat dem har stått för arbetsledning och fordon.

Det är svårt att mot denna bakgrund komma till någon annan slutsats än att chaufförernas ställning i förhållande till Zimit och åkeriet varit så osjälvständig att de måste bedömas som anställda och inte som egenföretagare. Arbetsdomstolens avgörande, AD 2013 nr 92, ger stöd för denna bedömning. Omständigheterna i Arbetsdomstolens mål var sådana att den chaufför som målet avsåg ansågs vara anställd av åkeriet inte av Zimit. Det finns inte skäl för förvaltningsrätten att frångå

Arbetsdomstolens bedömning. Redan av det skälet ska Zimit inte påföras några arbetsavgifter för den chauffören, vilket innebär att avgiftsunderlaget ska sättas ned med 92 284 kr. När det gäller övriga chaufförer har det inte kommit fram omständigheter som gör att finns skäl att frångå Skatteverkets bedömning att de har varit anställda av Zimit.

Återstår då att bedömas om socialavgifter ska betalas i Sverige, vilket är avhängigt om chaufförerna omfattas av svensk socialförsäkring enligt relevant EU-rättsligt regelverket, vilket fram till maj 2010 var förordning (EEG) 1408/71. I maj 2010 ersattes förordningen (EEG) 1408/71 av förordningen (EG) 883/2004.

Av det EU-rättsliga regelverket framgår i huvudsak att chaufförer som arbetar med internationella transporter – som i detta fall – omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där de är bosatta, om de utför en väsentlig del av sitt arbete i denna stat. Om de inte utför en väsentlig del av sitt arbete i den stat där de är bosatta omfattas de av lagstiftningen i den stat där det företag de arbetar för har sitt säte.

Förvaltningsrätten konstaterar att Zimits verksamhet består i att förmedla chaufförer till transportuppdrag och att Zimit haft säte i Sverige. Det har inte framkommit att de chaufförer som Zimit förmedlat och som varit bosatta utanför Sverige utfört en väsentlig del av sitt arbete i sitt bosättningsland. Förvaltningsrättens slutsats blir då att chaufförerna ska anses tillhöra svensk socialförsäkring även enligt tillämpligt EU-rättsligt regelverk. Arbetsgivaravgifter ska då betalas i Sverige, förutom för de chaufförer för vilka företets intyg om att de tillhör en annan medlemsstats socialförsäkring.

När det gäller påförda arbetsgivaravgifter har Skatteverket på sätt framgår av domen sidan 11 tillstyrkt viss nedsättning av underlaget för arbetsgivaravgifterna.

Förvaltningsrätten finner inte skäl att göra en annan bedömning i dessa delar.

Skulle ett fastställande av Skatteverkets beslut om arbetsgivaravgifter ändå stå i strid med förordning (EG) 883/2004 med hänsyn till att Skatteverket inte är anmäld som behörig institution enligt förordningen?

Zimit anser att Skatteverket saknar behörighet att fatta beslut om arbetsgivaravgifter med stöd av ovan nämnd förordning. Enligt Zimit ligger det på Försäkringskassan – som anmälts som behörig institution – att i EU-rättsliga sammanhang först fastställa tillämplig lagstiftning och fatta beslut om en persons socialförsäkringstillhörighet, innan Skatteverket kan fatta beslut om påförande av arbetsgivaravgifter.

Skatteverket anser att det inte finns något som hindrar att Skatteverket debiterar socialavgifter för arbete som utförts i Sverige i de fall personen inte kan visa upp ett intyg om att han eller hon tillhör socialförsäkringen i en annan medlemsstat (E101-/A1-intyg).

Enligt den då gällande förordningen (EEG) 1408/71 anmäldes Försäkringskassan som behörig institution. Det gjorde ingen anmälan om att även Skatteverket var behörig institution. Emellertid hade Sverige, redan vid Sveriges anslutning till EG/EU, sedan flera år tillbaka tillämpat ett system, där Försäkringskassan beslutade om socialförsäkringstillhörighet och förmåner och Skatteverket beslutade om avgifter till finansiering av socialförsäkringen. Skatteverkets beslut om sociala avgifter var alltså inte avhängigt eller beroende av att

Försäkringskassan först fastställde den berörda personens socialförsäkringstillhörighet. Detta är ett system som även efter Sveriges anslutning till EG/EU har accepterats av Högsta förvaltningsdomstolen i åtskilliga avgöranden om sociala avgifter och av Sveriges riksdag vid de tillfällen ändringar genomförts i de lagar som gäller finansieringen av socialförsäkringen, i vart fall har det då inte framförts någon annan uppfattning om systemets förenlighet med det EU-rättsliga regelverket.

I sammanhanget bör också framhållas att man i ingressen till rådets förordning (EG) nr 883/2004 betonat det nödvändiga i att man vid samordningen av de sociala trygghetssystemen respekterade särdragen i de nationella lagstiftningarna och att man i förordningen begränsade sig till just ett system för samordning av de olika nationella sociala trygghetssystemen.

Förvaltningsrätten anser att det inte finns skäl att undanröja Skatteverkets beslut med anledning av den av Zimit framförda uppfattningen att Skatteverket inte varit behörigt att självständigt och utan Försäkringskassans beslut om socialförsäkringstillhörighet fatta beslut om arbetsgivaravgifter. Det finns inte heller anledning att anta att det svenska systemet på annat sätt skulle strida mot de principer som bär upp samarbetet inom EU. Förvaltningsrätten anser att det inte finns skäl att inhämta ett förhandsbesked från EU-domstolen i dessa frågor.

Skattetillägg

Genom att inte redovisa underlaget för arbetsgivaravgifter för de anlitade chaufförerna har Zimit lämnat sådana oriktiga uppgifter som ska medföra skattetillägg. Skattetillägg ska normalt tas ut med 20 procent av de undanhållna avgifterna. Skatteverket har emellertid satt ned underlaget till 10 procent, eftersom det ansetts oskäligt att ta ut skattetillägg med fullt

belopp när Zimit haft rätt till avdrag för arbetsgivaravgifterna vid inkomsttaxeringen.

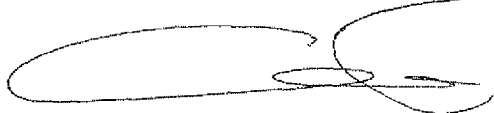
Tidigare har förvaltningsrätten gjort den bedömningen att underlaget för arbetsgivaravgifter ska sättas ned något. Det innebär att även underlaget för skattetillägget ska sättas ned. Omständigheter eller skäl som motiverar att Zimit helt befrias från kvarstående skattetillägg eller att avgifterna sätts ned ytterligare har inte framkommit.

Ersättning för kostnader

Zimit vinner endast till en mindre del bifall till sina yrkanden i målen. Det finns starka skäl att anta att inhyrningen av de polska chaufförerna på det sätt som skett varit en del i ett upplägg för att undvika skatt och sociala avgifter. I de delar Zimit vinner bifall hade processen till stor del kunnat undvikas om Zimit tidigare begärt in intyg från behörig myndighet i Polen om de polska chaufförernas socialförsäkringstillhörighet.

Förvaltningsrätten anser att Zimit kan beviljas ersättning för kostnader i målen med skäliga 15 000 kr.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 1 (DV 3105 B)

Olle Holmstedt
Chefsrådmann

I avgörandet har även deltagit nämndemännen Sonny Persson, Kerstin Christoffersson och Mikael Wintell.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Den som vill överklaga kammarrättens avgörande ska skriva till Högsta förvaltningsdomstolen. Skrivelsen ställs alltså till Högsta förvaltningsdomstolen *men ska skickas eller lämnas till kammarrätten.*

Överklagandet ska ha kommit in till kammarrätten *inom två månader* från den dag då klaganden fick del av beslutet. Tiden för överklagande för det allmänna räknas dock från den dag beslutet meddelades.

För en enskild klagande är sista dagen för överklagande två månader från den dag då han/hon fick del av kammarrättens beslut. Om klaganden fick del av kammarrättens beslut t.ex. den 30 juni måste skrivelsen med överklagande ha kommit in senast den 30 augusti. Om klaganden fick del av beslutet t.ex. den 31 juli, som inte har någon motsvarighet två månader senare, löper tiden i stället ut på slutmånadens sista dag, dvs. i det här exemplet den 30 september. Om sista dagen för överklagande infaller på en lördag, söndag eller helgdag, midsommar-, jul- eller nyårsafton, räcker det att skrivelsen kommer in nästa vardag.

För att ett överklagande ska kunna tas upp i Högsta förvaltningsdomstolen krävs att *prövningstillstånd* meddelas. Högsta förvaltningsdomstolen lämnar prövningstillstånd om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas eller om det finns synnerliga skäl till sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att målets utgång i kammarrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag.

Om prövningstillstånd inte meddelas står kammarrättens beslut fast. Det är därför viktigt att det klart och tydligt framgår av överklagandet till Högsta förvaltningsdomstolen varför man anser att prövningstillstånd bör meddelas.

Om en part har överklagat beslutet får även motparten ge in ett överklagande, trots att den gällande tiden för överklagande gått ut. Ett sådant (anslutnings-) överklagande ska ges in inom en månad räknat från utgången av den tidigare överklagandetiden. Ett anslutningsöverklagande förfaller om det första överklagandet återkallas eller av annan anledning förfaller. Även när det gäller anslutningsöverklagande krävs prövningstillstånd.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla följande uppgifter;

1. den klagandes namn, person-/organisationsnummer, postadress, e-postadress och telefonnummer till bostaden och mobiltelefon. Dessutom ska adress och telefonnummer till arbetsplatsen och eventuell annan plats där klaganden kan nås för delgivning lämnas om dessa uppgifter inte tidigare uppgetts i målet. Om klaganden anlitar ombud, ska ombudets namn, postadress, e-postadress, telefonnummer till arbetsplatsen och mobiltelefonnummer anges. Om någon person- eller adressuppgift ändras är det viktigt att anmälan snarast görs till Högsta förvaltningsdomstolen
2. det beslut som överklagas med uppgift om kammarrättens namn, målnummer samt dagen för beslutet
3. de skäl som klaganden vill åberopa för sin begäran om att få prövningstillstånd
4. den ändring av kammarrättens beslut som klaganden vill få till stånd och skälen för detta
5. de bevis som klaganden vill åberopa och vad han/hon vill styrka med varje särskilt bevis.